

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Řehák & Řehák v.o.s.**, IČ: 26003147, se sídlem Chorinova 23, Česká Třebová, zastoupeného Mgr. Petrem Krátkým, advokátem se sídlem v Pardubicích, Křemenská 905, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor bezpečnostní politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2010 č.j. MV-69631-5/OBP-2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru bezpečnostní politiky, ze dne 16.9.2010 č.j. MV-69631-5/OBP-2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení,

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7. 808,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Krátkého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. září 2010, č.j. MV - 6963 -5/OBP - 2010 kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí ze dne 10. května 2010 č.j. PPR-2622-5/ČJ-2010 – 0099US vydané Ředitelstvím služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia České republiky, kterým byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt podle ust. § 76d odst.1 písm. b), d), f), i), zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), kterého se dopustil jednáním ve výrokové části tohoto rozhodnutí uvedeným pod písmeny a) až g), za něž mu byla uložena pokuta 310.000,- Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalovaný podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změnil výrokovou část odvoláním napadeného rozhodnutí tak, že se společnost /žalobce/ jako držitelka zbrojní licence dopustila správního deliktu podle ust. § 76d odst. 1 písm. d), f) a i) zákona o zbraních tím, že

1) nevytvořila podmínky tak, aby zbraň nebo střelivo byly zabezpečeny proti zneužití ztrátě nebo odcizení způsobem uvedeným v § 58 odst. 2 až 7 zákona o zbraních tím, že

-neopatřila okna provozovny jako zvláštní objekt ve smyslu ust. § 3 nařízení vlády č. 338/2002 Sb., o technických požadavcích pro zabezpečení přechovávaných zbraní nebo střeliva a o podmínkách skladování, přechovávání a zacházení s černým loveckým prachem a zápalkami, ve znění nařízení č. 347/2003 Sb. a č. 503/2005 Sb.(dále jen „nařízení vlády“), pevně zabudovanými ocelovými mřížemi s pruty o průměru nejméně 10 mm, kdy vzdálenost os prutů činí nejvíce 130 mm a spoje prutů jsou svařeny nebo snýtovány,

-neukotvila zvláštní uzamykatelné zařízení ve smyslu ust. § 2 písm. b) nařízení vlády neoddělitelně do stěny, stropu nebo podlahy,

-nezabezpečila 6 kusů zbraní uložením do uzamykatelné ocelové schránky nebo uzamykatelné ocelové skříně nebo zvláštního uzamčeného zařízení, pokud tato schránka skříň nebo toto zařízení splňují technické požadavky stanovené ust. § 2 písm. a) nařízení vlády,

-nezabezpečila střelivo v uzamčené místnosti ve smyslu ust. § 2 písm. d) nařízení vlády, která splňuje požadavky podle ust. § 3 nařízení vlády;

2) nezajistila podmínky pro skladování, přechovávání a zacházení s černým loveckým prachem a zápalkami stanovené prováděcím právním předpisem (nařízením vlády) podle § 79 odst. 1 zákona o zbraních tím, že

-přechovávala látky a předměty (černý prach a zápalky) určené k prodeji v množství, které převyšuje množství a počet uvedený v příloze k nařízení vlády;

3) nevedla evidenci podle ust. § 39 odst. 1 písm. k) bodu 1 zákona o zbraních tím, že

-neuváděla v evidenční knize zbraní a střeliva (dále jen „evidenční kniha“) datum převedení, přenechání nebo převzetí zbraně, osobní údaje fyzické osoby nebo údaje identifikující právnickou osobu, od které byla zbraň nabyta, přičemž u střeliva nevedla žádné dle vyhl.č. 384/2002 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o zbraních, ve znění pozdějších předpisů(dále jen „vyhláška“) stanovené údaje,

-neprováděla vedení evidencí způsobem stanoveným prováděcím předpisem, tj. vyhláškou, protože v případě opravy zápisu místo škrtnutím tak, aby zápis zůstal čitelný (podle § 15 odst. 1 věty poslední vyhlášky) tento přelepovala, dále tím, že evidenční knihy neupravila tak, aby nemohlo dojít k výměně jednotlivých listů (§ 15 odst. 3 vyhlášky),

za což byla společnost uložena pokuta ve výši 310 000,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

V další části výroku se uvádí, že „Řízení vedené pro porušení zákona o zbraních, kterého se měla společnost dopustit tím, že neoznámila změnu zbrojře, a tím, že nezajistila, aby zbraň, jíž je vlastníkem nebo držitelem, držela nebo nosila fyzická osoba, která je k ní v pracovním, členském nebo obdobném poměru, se podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu zastavuje, protože odpadl jeho důvod.“

Žalobce v podané žalobě namítá (bod II.), že ačkoliv došlo ke změně výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je zřejmé, že výroková část pod bodem 1) rozhodnutí žalovaného v podstatě odpovídá výrokové části a),b),c), e) rozhodnutí orgánu prvního stupně, obdobná situace je dále u bodu 2) rozhodnutí žalovaného a f) rozhodnutí orgánu I. stupně.

Výroková část pod bodem **3)** rozhodnutí žalovaného obsahuje popis jednání, kterých se měl žalobce dopustit a která jsou žalovaným považována za porušení povinnosti držitele zbrojní licence podle ust. § 39 odst. 1 písm. k) bod 1 zákona o zbraních, i když jde o jednání, která před vydáním svého rozhodnutí hodnotil i správní orgán prvního stupně, který v nich však porušení povinnosti držitele zbrojní licence dle označeného ani žádného jiného ustanovení zákona o zbraních neshledal.

Výroková část pod bodem **g)** rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výrokové části rozhodnutí žalovaného obsažená není, neboť v tomto rozsahu žalovaný na rozdíl od správního orgánu prvního stupně žádná porušení neshledal.

Výroková část pod bodem **d)** rozhodnutí orgánu prvního stupně ve výrokové části rozhodnutí žalovaného obsažena rovněž není.

Závěry obsažené v rozhodnutí žalovaného v podstatě shodně se závěry správního orgánu prvního stupně vycházejí však z nesprávně zjištěného stavu věci, což vedlo k nesprávnému konstatování porušení povinností stanovených zákonem o zbraních a uložení nepřiměřeně vysoké pokuty. Žalobce proto napadá z níže uvedených důvodů všechny výroky rozhodnutí žalovaného, kromě výroku posledního, kterým bylo řízení zastaveno, protože odpadl jeho důvod.

Žalobce /bod III./ výrok rozhodnutí pod bodem 1) rozhodnutí žalovaného, první odrážku - nezajištění oken provozovny v souladu s § 3 nařízení vlády - považuje za nesprávný, neboť již v řízení v prvním stupni poukazoval na to, že jím užitá zařízení k zabezpečení oken jeho provozovny ve druhém nadzemním podlaží tj. bezpečnostní stahovací rolety RL P, výrobce LIBRAX s.r.o., jsou vybaveny certifikátem shody ze dne 29.6.2005, vydaným akreditovaným certifikačním orgánem, kdy tato listina jednoznačně uvádí, že lze konstatovat, že tyto splňují požadavky § 3 uvedeného nařízení vlády. Toto odborné stanovisko vychází technických vlastností zařízení, žalovaný je odmítl akceptovat a toliko konstatoval, že při užití zabezpečovacího zařízení, které používá žalobce, nelze dosáhnout požadavků jaké ust. § 3 uvedeného nařízení požaduje. Toto stanovisko však neopírá o žádný závěr profesně způsobilého subjektu a není zřejmé, jak k němu dospěl. Existenci certifikátu shody ze dne 29. 6. 2005 žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezmiňuje a s jeho obsahem se nevypořádal.

K tomu žalobce poukazuje na již dříve vedené správní řízení a v něm vydané rozhodnutí z 16. 3. 2005, kterým mu byla uložena pokuta 50 000 Kč mimo jiné i za zabezpečení oken provozovny, které neodpovídá uvedenému ustanovení nařízení vlády, čímž měl porušit povinnost uvedenou v § 39 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních, přičemž pochybení bylo spatřováno zcela shodně v tomtéž, co je nyní konstatováno v napadeném rozhodnutí. Žalobce namítá, že je znovu sankcionován za shodné porušení zákona, respektive za trvalý porušení zákona, za které již jednou sankcionován byl a má za to, že zákon č. 119/2002 Sb., takové oprávnění pro správní orgány výslovně nestanoví, a to ani v § 76 odst. 2, na které žalovaný odkazuje.

S vytýkaným neukotvením zvláštního uzamykatelného zařízení v souladu s ust. § 2 nařízení vlády žalobce nesouhlasí, neboť toto zařízení je pod neustálým dohledem prodávajícího, ale především provozovna žalobce je zvláštním objektem dle § 3 nařízení vlády, který je tomu odpovídajícím způsobem zabezpečen. Otázka umístění zbraní ve zvláštním uzamčeném zařízení byla řešena rovněž dřívějším správním řízením, ve kterém rovněž za toto porušení byla žalobci uložena pokuta uvedeným rozhodnutím 16. 3. 2005, a to za to, že v prostoru prodejny byly vystavovány dlouhé kulové zbraně ve zvláštním uzamčeném zařízení, které nebylo neododdělitelně ukotveno v podlaze, a to v tom smyslu, že nebylo s

podlahou spojeno vůbec nijak; v rámci odstranění této závady žalobce zvláštní uzamčené zařízení ukotvil k podlaze místnosti pomocí ocelového lanka o nosnosti jedné tuny se zámkem. Správní orgán následně konstatoval, že nebylo doloženo, že se jedná o zámek s vysokou bezpečností se zařazením do příslušné třídy, avšak samotné užití lanka k ukotvení zvláštního uzamčeného zařízení vytýkáno nebylo. Žalobce proto neměl dále důvod se domnívat, že úpon ocelovým lankem je závadný. V různých správních řízeních je tak různým způsobem ze strany správních orgánů vykládán pojem neoddělitelně, obsažený v § 2 písm. b) nařízení vlády, což se negativně dotýká právní jistoty žalobce. Žalovaný pak rezignoval na doplnění dokazování a ohledně této otázky se spokojil pouze s tím, že stanovisko předchozí kontroly k tomuto nelze nyní doložit.

Rovněž zde žalobce namítá, že žádné ustanovení zákona o zbraních neumožňuje sankcionovat opakovaně shodné porušení zákona.

K vytýkanému nezabezpečených 6ks zbraní v souladu s ust. § 2 nařízení vlády zcela shodně jako v předchozím případě poukazuje žalobce na to, že předmětných 6 kusů zbraní se nachází v provozovně žalobce, je pod neustálým dohledem prodávajícího a prodejna sama je zvláštním objektem dle § 3 nařízení vlády, který je zabezpečen v souladu s tímto, navíc se tyto zbraně se nachází v prostoru provozovny, který není určen pro zákazníky. Tyto námitky pak žalovaný nevypořádal, pouze řekl, že je nelze přijmout a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Vytýkané nezabezpečení střeliva v uzamčené místnosti ve smyslu § 2 písm. d) nařízení vlády, která splňuje požadavky podle ust. § 3 téhož nařízení není důvodné, žalobce je názoru, že žalovaný se nevypořádal v rozhodnutí žádnou z námitek, které žalobce uvedl, jak před prvním stupněm, tak v řízení odvolacím.

V bodě IV. žalobce vytýká výroku pod bodem 2) rozhodnutí žalovaného (že nezajistil podmínky pro skladování, přechovávání a zacházení s černým loveckým prachem a zápalkami stanovené nařízením vlády podle ust. § 76 odst. 1 zákona o zbraních, tím, že přechovávané látky a předměty černý prach a zápalky určené k prodeji v množství, které převyšuje počet uvedený v příloze k tomuto nařízení) za prvé to, že si nemyslí, že s užíváním různých pojmů „černý lovecký prach“ a „černý prach“ se lze vypořádat tak jednoduše, jak to učinil žalovaný, když rovněž sám ve svém rozhodnutí konstatuje, že se jedná o látky odlišného chemického složení, což vylučuje, aby zároveň šlo o látky identické. Pokud tedy obecně existuje nařízení vlády, které řeší problematiku zacházení s černým loveckým prachem, jak je uvedeno v § 1, nelze podle něj řešit situaci, kdy při kontrole u žalobce správní orgán prvního stupně zjistil 21 kg černého prachu, tedy jiné látky než černého loveckého prachu, jak je uvedeno v protokolu o výsledku kontroly.

Dále žalobce namítá, že žalovaný oproti správnímu orgánu prvního stupně hodnotí množství kontrolovaných látek a předmětů z pohledu dovolených množství ve stavbě pro obchod. Tento úhel pohledu se měl projevit pak i v rozdílné výši uložené pokuty mezi rozhodnutím orgánu prvního druhého stupně, to se však nestalo. Při stanovení výše pokuty správní orgán prvního stupně vycházel ze svého závěru, že žalobce překročil největší dovolené množství černého prachu o 600 %, největší dovolené množství bezdýmného prachu o více než 100 %, největší dovolené množství zápalek pro pistolové a kulové náboje rovněž o více než 100 %, oproti tomu závěry učiněné žalovaným vedou k tomu, že žalobce překročil největší dovolené množství černého prachu o 40 %, největší dovolené množství bezdýmného prachu žalobce vůbec nepřekročil a největší dovolené množství zápalek překročil pouze o 7,75 %.

Dále žalobce namítá, že nařízení vlády stanoví největší dovolená množství černého prachu, bezdýmného prachu a zápalek určených k prodeji přechovávaných v provozovně podnikatele. Z obsahu protokolu o výsledku kontroly z 21. 9. 2009 však rozhodně nevyplývá, že by se správní orgán prvního stupně nějak vůbec zabýval otázkou, zda skutečně všechna zjištěná množství kontrolovaných látek byla určena k prodeji. Tento nedostatek nebyl ani žalovaným napraven, pouze bez jakéhokoliv odůvodnění konstatuje, že jde o látky a předměty určené k prodeji.

V bodě V. k výroku pod bodem 3) rozhodnutí žalovaného žalobce namítá, že pokud neuváděl v evidenční knize zbraní a střeliva potřebné údaje, je výrok vymezen naprosto obecně; pakliže byla pokuta uložena v nezanedbatelné částce, není ve výroku vůbec uvedeno, z jakých konkrétních zápisů, jaké konkrétní evidenční knihy zbraní se mají konstatované nedostatky stýkat, není uveden ani celkový případný počet chybných zápisů, což může mít vliv na opodstatněnost výše uložené pokuty.

Je-li vytýkáno u střeliva, že nevedl žádné stanovené údaje, k tomu se žalobce vyjadřoval již v průběhu řízení před orgánem prvního stupně, správní orgán prvního stupně pak v rozhodnutí z 10. 5. 2010 žádné porušení zákona o zbraních v souvislosti s vedením evidence střeliva u žalobce nekonstatoval, a proto ani za to nebyl žalobce sankcionován. Tím, že žalovaný zaujal k této otázce opačné stanovisko a sám i v této části změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odňal, žalobci možnost, aby byl názor správního orgánu na vedení evidence střeliva přezkoumán ve správním řízení cestou řádného opravného prostředku.

Zcela shodně toto platí v případě vytýkaného neprovádění vedení evidence způsobem stanoveným prováděcím předpisem a rovněž kdy je vytýkáno, že evidenční knihy neupravil tak, aby nemohlo dojít k výměně jednotlivých listů, kdy ani v těchto případech nebylo porušení zákona ze strany orgánu prvního stupně u žalobce konstatováno. V těchto případech byla opět žalobci odňata možnost, aby byl názor správního orgánu na to, zda žalobcem vedené evidenční knihy zbraní odpovídají příslušným ustanovením obecně závazného právního předpisu přezkoumán cestou řádného opravného prostředku. V případě vedených evidenčních knih je žalobce nadále přesvědčen, že zcela odpovídají požadavkům ust. § 15 odst. 3 vyhlášky i pokud jde o požadavek nemožnosti výměny jednotlivých listů, neboť žalobce používá již z výroby vázané knihy, výrobcem knih používaných žalobcem je tiskárna Ministerstva vnitra. Svým stanoviskem tak žalovaný de facto konstatuje, že jeho tiskárna vyrábí evidenční knihy zbraní, které nevyhovují ustanovení obecně závazného právního předpisu.

Závěrům uvedeným ve výroku pod bodem 3) je tedy společné to, že nejsou v další části tohoto rozhodnutí nijak odůvodněna a jsou nepřezkoumatelná. Za patřičné odůvodnění nelze považovat ani první odstavec na straně 13 rozhodnutí žalovaného, na jehož počátku se hovoří o porušení ust. § 39 odst. 1 písm. k) bod 2 zákona o zbraních, neboť bod 3) výrokové části rozhodnutí žalovaného hovoří o jiném ustanovení, konkrétně o § 39 odst. 1 písm. k) bodu 1 zákona o zbraních.

Žalobce proto tvrdí, že se nedopustil správních deliktů v rozsahu vymezeném ve výroku 1) až 3) a navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k bodu II, k námitce proti výroku pod bodem 3), že jednání vytýkané v tomto výroku nebyla považována za porušení povinnosti orgánem prvního stupně, poukazuje na to, že pro uvedená jednání bylo řízení podle zákona o zbraních zahájeno a vedeno, jak vyplývá z bodu 9, 10, 11a 13 oznámení o zahájení řízení ze dne 1.

února 2010 (dále jen „Oznámení“). Správní orgán prvního stupně o nich rozhodl tak, že „porušení povinnosti uložené zněním ust. § 39 odst. 1 písm. k) bod 2 zákona o zbraních není uvedeno mezi správními delikty“. Žalovaný měl porušení ustanovení § 39 odst. 1 písm. k) bod 2 zákona o zbraních, za které uznal žalobce odpovědným, na rozdíl od orgánu prvního stupně za jednání, jež lze jako delikt postihnout, a proto to jednání ve výrokové části uvedl. U těchto porušení zákona nebylo dokazování prováděno ani nařizováno konání ústního jednání „jako nedůvodné“. Procesní práva žalobce tím zkrácena nebyla, a proto odkazuje na druhý odstavec na straně 12 svého rozhodnutí.

Žalovaný nesouhlasí s žalobcem, že by jeho závěry, jakož i závěry orgánu prvního stupně vycházely z nesprávně zjištěného stavu věc. Právě zjištěný stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) žalovaný promítl do změny rozhodnutí orgánu prvního stupně i do nezměněné výše uložené pokuty, bez nutnosti provedení dalšího dokazování či nařizování ústního jednání ve věci, bez zkrácení procesní práv žalobce. K tomu odkazuje na první odstavec na straně 13 rozhodnutí žalovaného.

K bodu III. žaloby, k části „nezajištění oken provozovny“ odkazuje na odůvodnění rozhodnutí na straně 6, trvá na tom, že zabezpečení oken provozovny nesplňuje nařízením vlády stanovené požadavky. Jednotlivé lamely použitých rolet nesplňují požadavek, aby spoje jednotlivých prutů byly svařeny nebo snýtovány, k tomuto závěru pak mohl dospět i jako laik v oboru technické odolnosti zabezpečovacích zařízení a nemuselo být prováděno žádné dokazování. Žalovaný je názoru, že výrobce daného zabezpečovacího zařízení společnost LIBRAX s.r.o. není odborně způsobilým subjektem, to je subjektem, který by byl oprávněn vydávat závazné vyjádření- posudek ohledně dodržení zákonem požadovaných náležitostí na dané zabezpečení. Tato může proto pouze konstatovat, že splňují i požadavky § 3 nařízení vlády. Certifikát shody je dokladem vydaným na základě zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, nelze jej považovat za odborné stanovisko, jak se žalobce domnívá. Pro úplnost pak doplňuje, že za toto porušení zákona o zbraních byl žalobce již sankcionován a věc byla skončena rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 225/2002 - 51 zamítnutím žaloby a žalovaný na něj odkazuje.

Žalovaný pak nesouhlasí s názorem žalobce, že nelze shodné porušení zákona kvalifikovaného jako správní delikt znovu postihovat a že pojem trvajících správní delikt není upraven na rozdíl od přestupku. Z uvedeného vyplývá, že od provedené kontroly v květnu 2004 a navazujícího řízení ukončeného výše citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze, je žalobce dostatečně seznámen se skutečností, že zajištění oken jeho provozovny není provedeno v souladu s nařízením vlády, přesto uplatňuje stejnou argumentaci jako v dřívějším soudním sporu, nápravu zabezpečení oken však nezjednal.

Ohledně námitky „neukotvení zvláštního uzamykatelného zařízení“, žalovaný uvádí, že přestože každá provozovna v oboru zbraní střeliva je, respektive musí být zabezpečena podle stanovených požadavků, jsou stanoveny i další požadavky na zařízení nalézající se uvnitř těchto provozoven, což žalobce dosud neuznal. Pojem neoddělitelného ukotvení není vykládán různým způsobem, žalobce si sám udělal ohledně tohoto pojmu úsudek a na jeho základě pak neměl důvod se domnívat, jak tvrdí, že jím provedené ukotvení, resp. zjednaná náprava vytýkaného stavu zjištěného kontrolním orgánem v roce 2005) je jakkoliv závadné. Žalovaný rovněž pak nesouhlasí, že nelze shodné porušení zákona znovu postihovat.

K části „zabezpečení 6ks zbraní“ odkazuje shodně jako v předchozím případě s tím, že je nerozhodné zda tyto zbraně jsou pod neustálým dohledem prodávajícího; tvrzení, že těchto 6 kusů zbraní se nachází v prostoru provozovny, který není určen pro zákazníky žalovaný

odmítá, protože se nezakládá na pravdě, jak bylo patrné z pořízené dokumentace z provedené kontroly.

Ohledně „nezabezpečení střeliva v uzamčené místnosti“ odkazuje na odůvodnění na straně 8 až 9 svého rozhodnutí /ad e)/, vypořádal námitky uplatněné žalobcem. Protože se sklad střeliva nachází mimo objekt provozovny žalobce a je přístupný samostatným vstupem, je na vstupní dveře uplatněn ust. § 3 nařízení vlády požadavek bezpečnostní třídy 5. Žalobce sklad zabezpečil dveřmi třídy 4, tedy jiné, a proti tomuto zjištění nevzněl námitka.

K bodu IV., k části: „přechovávání látek a předmětů (černý prach a zápalky)“ žalovaný uvádí, že černý prach a černý lovecký prach se sice liší chemickým složením, tuto odlišnost však právní předpis- nařízení vlády- nijak nezohledňuje a neupravuje. Jde o účelovou argumentaci žalobce, když tvrdí, že odlišným chemickým složením je vyloučeno, aby se jednalo o identické látky. Nařízení vlády upravuje množství černého prachu, kterým se rozumí i černý lovecký prach. Upravuje jeho množství, pokud je daná provozovna bytovým domem nebo stavbou pro obchod. Protože v řízení nebylo bez pochyb určeno, zda provozovna žalobce je bytovým domem nebo stavbou pro obchod (str. 10 napadeného rozhodnutí), když v této věci byl žalobce s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu prvního stupně úspěšný, žalovaný pouze konstatoval, že: *„Pokud by provozovna společnosti byla bytovým domem, přesahovala by kontrolou zjištěné množství, jak černého prachu tak bezdýmného prachu i zápalek přípustné limity, pokud by byla stavbou pro obchod, byla by překročena příslušná množství jen u černého prachu a zápalek“*. Porušení nebylo potvrzeno u bezdýmného prachu, tedy nebylo potvrzeno v celém rozsahu. Přesto žalovaný mohl vyslovit závěr, že u černého prachu došlo k překročení nejvyššího dovoleného množství o 6 kg a u zápalek o 1550 kusů. Toto množství uvedených komodit by bylo schopno v případě výbuchu způsobit značné škody na majetku i ohrozit zdraví životy osob v okolí. Byla zohledněna rizikovost a rozsah možných následků při případném výbuchu, a proto nedošlo k úpravě výše uložené pokuty, jak žalobce požaduje a i kdyby bylo nejvyšší dovolené množství černého prachu překročeno o 40 %, nejvyšší množství bezdýmného prachu by překročeno nebylo a nejvyšší dovolené množství zápalek překročeno pouze o 7,75 %, jak žalobce tvrdí, při souběhu jde o taková množství, která by měla při výbuchu výše uvedené následky.

Tvrdí-li žalobce, že z kontrolou zjištěného množství uvedených komodit nebylo vše určeno k prodeji, není zřejmé, proč tato skutečnost nebyla žalobcem nejpozději při kontrole namítnuta.

K bodu V. žaloby, části „neuváděl evidenční knize zbraní a střeliva potřebné údaje“ žalovaný proti namítané obecnosti uvádí, že ve výrokové části rozhodnutí bylo pod bodem 3) uvedeno jaké údaje v evidenční knize zbraní a střeliva žalobce neuváděl, tedy datum převzetí, přenechání nebo převzetí zbraně, osobní údaje osoby nebo údaje identifikující právnickou osobu, od které byla zbraň nabyta do vlastnictví, přičemž u střeliva nevedl žádné vyhláškou stanovené údaje. U jakých konkrétních zápisů a v jakých evidenčních knihách zbraní a střeliva stanovené údaje žalobcem nebyly uvedeny, bylo doloženo již v průběhu kontroly. Žalovaný uznává, že toto porušení zákona o zbraních mělo být dokladováno jako samostatná příloha jeho rozhodnutí, lze proto jen odkázat na podklady shromážděné z provedené kontroly u žalobce. Pro úplnost uvádí, že na dotaz kontrolního orgánu ze dne 31. března 2009, proč nejsou zbraně převzaté do opravy vedeny v evidenční knize, písemně žalobce odpověděl: *„protože jsou vedeny v účetních dokladech...toto postačuje, protože administrativa s evidenční knihou by neúměrně zatěžovala“*. Žalovaný má proto za to, že tímto prohlášením žalobce je skutečnost neuvádění stanovených údajů v evidenční knize zbraní a střeliva plně prokázána.

K části „u střeliva nevedl žádné stanovené údaje“ (ve vztahu k bodu II. žaloby) žalovaný poukazuje na to, že zákon o zbraních v ust. § 39 odst. 1 písm. k) výslovně uvádí, že vlastník je povinen vést evidenci zbraní střeliva, včetně přehledu o vydaném a přijatém množství. Jejich evidence je podrobněji upravena ve vyhl.č. 384/2002Sb., ve znění pozdějších předpisů, konkrétně v § 11 až 15. Podle těchto ustanovení žalobce měl vést záznamní knihu zbraní a střeliva (§ 11), knihu výdeje a příjmu zbraní a střeliva (§ 13) a knihu o provedených cvičných střelbách (§ 14). Z hlediska evidence nabytí střeliva do vlastnictví je přitom určující zejména záznamní kniha zbraní a střeliva. Tato kniha podle § 11 odst. 2 musí obsahovat mimo jiné podle písm. c) údaje o zbraní nebo střelivu s příslušným odkazem na ust. § 10 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních, tedy s odkazem na pojem „údaje o zbraní“, přičemž u pojmu „údaje o střelivu“ se postupuje obdobně. Vyhláška sice výslovně neupřesňuje, o jaké údaje by se mělo jednat, ust. § 10 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních lze dovodit, že se jedná o druh, značku výrobce, ráži a jeho počet. Bez takové identifikace by ostatní evidence týkající se množství střeliva, jeho převodů a účastníků těchto převodů ztrácela smysl. Žalobce neevidoval o střelivu, které vlastnil, ani ty údaje, jež výslovně vyplývají ze zákona o zbraních a z prováděcí vyhlášky (k tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 31/2009 – 91). U střeliva pak žalobce považoval za plně vyhovující údaje vedené o něm ve své účetní evidenci, když „pohyb“ veškerého střeliva na jeho prodejně dokladoval tzv. sumářem zisku z prodeje zboží dle položek zboží a druhu materiálu za dané období.

K části „neprováděl vedení evidence způsobem stanoveným prováděcím předpisem“ k namítané obecnosti žalovaný uvádí, že ve výrokové části rozhodnutí bod 3) je uvedeno, že žalobce se tohoto jednání dopustil tím, že: „*v případě opravy zápisu místo přeškrtnutím tak, aby zápis zůstal čitelný (podle § 15 odst. 1 věty poslední vyhlášky) tento přelepovala*“.

K části: „evidenční knihy neupravil tak, aby nemohlo dojít k výměně jednotlivých listů“ žalovaný poukazuje na to, že povinnost upravit knihy, tj. záznamní knihy, evidenční knihy, knihy výdeje a příjmu a knihy střelb, tak, aby nemohlo dojít k jejich záměně, ztrátě nebo k výměně jednotlivých listů je stanovena v § 15 odst. 3 vyhlášky, a to protože není předepsána jejich forma, jako kniha může sloužit sešit a podobně. Proto má tento požadavek své opodstatnění, a to i v případě jejich podoby, jakou mají tyto knihy vydávané tiskárnou Ministerstva vnitra p.o. Pokud by některé z knih veřejnosti dostupných na trhu tento požadavek splňovaly, odrazilo by se to ve formulaci tohoto požadavku ve vyhlášce. Pro úplnost dodává, že Tiskárna Ministerstva vnitra byla od 1.1. 1996 na základě rozhodnutí ministra vnitra vyčleněna jako samostatná příspěvková organizace Ministerstva vnitra, jde o samostatný subjekt, u něhož nelze ze strany jeho zřizovatele ovlivnit, například výslednou podobu evidenčních knih. Jejich výrobu tiskárně Ministerstva vnitra je jí zřizovatel nezadával, nezajišťoval a ani se na této výrobě nepodílel.

K bodu VI. žaloby má žalovaný za prokázané, že žalobce se dopustil deliktu podle ust. § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních, a to jednáním popsáním ve výroku pod bodem 1), u deliktu podle ust. § 76d odst. 1 písm. f) nelze podle žalovaného akceptovat žalobcův návrh na snížení uložené pokuty, i když bylo dovolené množství překročeno v menší míře než orgán prvního stupně konstatoval a k překročení nejvyššího dovoleného množství bezdýmného prachu vůbec nedošlo, poukazuje na důvody uvedené k bodu IV žaloby a odkazuje na str. 13a 14 svého rozhodnutí. K bodu 3) výrokové části žalovaný uvádí, že je správný delikt, kterého se žalobce porušením zákona dopustil, vymezen, jeho obecnost a chybějící odůvodnění namítané žalobcem nelze uznat, k tomu odkazuje na skutečnosti uvedené v prvním odstavci na straně 13 svého rozhodnutí. Proto navrhuje, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, kterými je vázán a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná. Soud rozhodl o žalobě rozsudkem bez jednání při splnění podmínek ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí je z části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zejména však soud shledal, že postupem žalovaného došlo k porušení základních zásad řízení.

O námitkách žalobce uvážil soud takto:

K bodu II. a V. žaloby; k výroku 3) napadeného rozhodnutí:

Ze správního spisu vyplývá, že řízení ve věci uložení pokuty bylo zahájeno Oznámením o zahájení řízení ze dne 1.2.2010 č.j. PPR-2622-2/ČJ-2010-0099US (dále jen „Oznámení“). Jednání žalobce, v němž je spatřováno důvodné podezření ze spáchání správního deliktu bylo v tomto oznámení vymezeno pod body 1) až 13). U každého bodu bylo uvedeno jednání (popis skutku) a která z povinností stanovených v ustanovení § 39 zákona o zbraních byla uvedeným jednáním žalobce porušena a dále jednotlivě, popř. souhrnně k takto vymezeným bodům, pro kterou ze skutkových podstat konkrétního správního deliktu vymezeného v ust. § 76d odst. 1 písm. b),d), f), g), i) zákona o zbraních je tak důvodné podezření, že byla naplněna.

Rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 10. května 2010 byl žalobce uznán odpovědným za spáchání správních deliktů podle ust. § 76d odst. 1 písm. b),d), f), i), kterých se dopustil tím, že jako držitel zbrojní licence porušil povinnosti uložené zákonem o zbraních, a to jednáním vymezeným ve výroku pod body a) až g).

Ve srovnání s jednáním (skutky) vymezenými v bodech 1)-13) Oznámení, z tohoto rozhodnutí vyplývá, že postih nebyl vyvozen za jednání uvedené v Oznámení pod bodem 1) tj. za porušení ust. § 39 odst. 1 písm. i) zákona o zbraních a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) téhož zákona-(neoznámením změny zbrojře...).

Dále rozhodnutím orgánu I. stupně nebyl žalobce shledán odpovědným a nebyl vůči žalobci vyvozen postih za jednání vymezené v Oznámení v bodech 6), 9), 10), 11) a 13). Podle Oznámení se měl žalobce dopustit v těchto bodech uvedeným jednáním porušení povinnosti vymezené v ust. § 39 odst. 1 písm. k), jak bylo uvedeno u bodu 6) a 11), resp. porušení ust. § 39 odst. 1 písm. k) bod 2 zákona o zbraních, jak bylo uvedeno u bodů 9), 10) a 13). Ve všech uvedených bodech dle Oznámení byl žalobce důvodně podezřelý ze spáchání správního deliktu podle ust. § 76d odst. 1 písm. i) zákona o zbraních. Dle výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně nedošlo k zastavení řízení v tomto rozsahu(pro skutky vymezené pod body 6),9),10),11)a 13) Oznámení).

V odůvodnění rozhodnutí prvního stupně na str. 7 /k bodu 6) Oznámení/, na str. 9 /k bodům 9) až 11) Oznámení/ a na str.10 /k bodu 13) Oznámení/ správní orgán prvního stupně uzavřel, že „Porušení povinnosti, uložené zněním § 39 odst. 1 písm.k) bod 2 není uvedeno mezi správními delikty.“

Naproti tomu byl žalobce shledán rozhodnutím orgánu prvního stupně odpovědným za porušení právní povinnosti (*pozn.soudu, skutková podstata správního deliktu- kurzívou přiřazena soudem*).

- dle výroku a), b, c) jednáním odpovídajícím vymezení v bodech 2), 3), 4) Oznámení, tj. za porušení povinnosti stanovené ust. § 39 odst. 1 písm.e)/ *správní delikt dle § 76d odst. 1 písm.d)/ zákona o zbraních*;
- dle výroku bod d) jednáním odpovídajícím vymezení v bodu 5) Oznámení, kvalifikovaným jako porušení právní povinnosti dle § 39 odst. 1 písm.k) bod 1 /*správní delikt dle § 76d odst. 1 písm.i/ zákona o zbraních*;
- dle výroku e) jednáním odpovídajícím bodu 7) Oznámení, tj. porušení právní povinnosti dle § 39 odst. 1 písm.e) /*správní delikt dle § 76d odst. 1 písm.d)/ zákona o zbraních*;
- dle výroku f) jednáním odpovídajícím bodu 8) Oznámení, tj. porušením právní povinnosti podle § 39 odst. 1 písm.g) /*správní delikt dle § 76d odst. 1 písm.f)/zákona o zbraních*;
- dle výroku g) jednáním odpovídajícím bodu 12) Oznámení, tj. porušením právní povinnosti podle § 39 odst. 1 písm.c)/*správní delikt dle § 76d odst. 1 písm.b)/zákona o zbraních*.

Žalovaný změnil podle ust. § 90 odst. 1 písm.c) správního řádu výrok rozhodnutí orgánu prvního stupně tak, jak je shora uvedeno.

Je tak nesporné, že řízení bylo žalovaným zastaveno pro skutek uvedený v bodu 1) Oznámení (pro který nebyl žalobce postižen ani orgánem I. stupně) a dále pro skutek uvedený v bodu 12) Oznámení, pro který byl žalobce postižen rozhodnutím I. stupně dle výroku pod písm.g); žalovaný však dospěl k závěru, že ohledně bodu 1) Oznámení mělo být řízení zastaveno již orgánem prvního stupně a ohledně bodu 12) Oznámení oproti orgánu prvního stupně dospěl k závěru rovněž, že se nepodařilo toto porušení zákona společnosti prokázat (viz str. 12 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Výrok pod písm.d) (bod 5 Oznámení) rozhodnutí orgánu I. stupně není rozhodnutím žalovaného doslovně převzat, lze toliko uvažovat, zda neprovedení záznamu o nabytí zde vymezené zbraně v záznamní knize žalovaný subsumoval pod obecné vymezení jednání porušující evidenční povinnost ve výroku 3).

Žalobou napadeným rozhodnutím vydaným žalovaným byl žalobce shledán odpovědným výrokem pod bodem 1) za jednání uvedená v Oznámení v bodech 2,3,4,a 7, tzn. uvedeným ve výroku a),b),c) a e) rozhodnutí I. stupně; výrokem žalovaného v bodě 2) za jednání kvalifikované jako porušení povinnosti dle § 39 odst. 1 písm.g) a odpovídající skutkové podstatě § 76d odst. 1 písm.f) zákona o zbraních, byť jednání bylo po skutkové stránce vymezeno jinak, než ve výroku f) rozhodnutí prvního stupně.

Oproti rozhodnutí orgánu prvního stupně žalovaný výrokem 3) shledal žalobce odpovědným za „**nevedení evidence podle § 39 odst. 1 písm.k) bod 1 zákona o zbraních...**“ a *spáchání správního deliktu podle ust. § 76d odst. 1 písm.i) zákona o zbraních*, kdy k naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu došlo dle žalovaného jednáním uvedeným ve výroku 3).

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného (str. 12 uprostřed) je uveden obecný závěr, že „Jestliže orgán prvního stupně zahájil řízení pro určitá konkrétní jednání porušující zákon o zbraních, u některých z nichž pak v odůvodnění rozhodnutí pouze konstatuje, že toto jednání není postižitelné vyjádřením (citace): „*není uvedeno mezi správními delikty*“, musí řízení vedené pro takové jednání zastavit, a to pro odpadnutí důvodu, pro něž bylo řízení zahájeno. K tomu se poznamenává, že správnímu orgánu musí být zřejmé ještě před zahájením deliktního řízení, jaká jednání subjektu porušujícího zákon lze či nelze postihnout (sankcionovat) a pro jaké porušení zákona tedy povede řízení, vyjma situace, kdy na základě

výsledků použitých procesních prostředků se odpovědnost za určité jednání nepodaří tomuto subjektu prokázat, a situace, kdy se naopak prokáže další porušení zákona, pro které není k řízení vedeno.“

V odůvodnění, které se váže přímo k výroku 3) (str. 13, první odstavec) žalovaný výslovně uvedl (*k tomu soud kurzívou doplňuje příslušný bod z Oznámení, zvýraznění provedeno rovněž soudem*):

„Pro jednání spočívající v porušení ust. § 39 odst. 1 písm. k) bod 2 zákona o zbraních formulované tak, že: „Fyzickou kontrolou zbraní bylo v zadokumentovaných případech (viz výše) zjištěno, že kontrolovaná osoba neprovádí záznamy v EKZ o převodech zbraní, vrácení zbraní zpět výrobcí, předání zbraní na příslušný útvar (policie) z důvodu podání žádosti o znehodnocení, o předání zbraně k opravě, o předání zbraně na ČÚZSS atd“/*bod 6 Oznámení*/, dále tím, že: „Žádnou z předložených EKZ kontrolovaná osoba neupravila tak, aby nemohlo dojít k výměně jednotlivých listů (např.sešitím) dle ustanovení § 15 odst. 3 vyhlášky, čímž nedodržela způsob vedení evidencí ve smyslu § 39 odst. 5 zákona o zbraních“ /*bod 9) Oznámení*/, tím, že: „Kontrolovaná osoba vedla EKZ s neúplnými údaji, velmi ledabyly, s četnými chybami, přelepovala původní údaje, jak je podrobně zaznamenáno v přehledu, čímž dlouhodobě nedodržovala způsob vedení evidencí ve smyslu § 39 odst. 5 zákona o zbraních“/*bod 10) Oznámení*/, tím,že: „Kontrolovaná osoba nevedla evidenci střeliva ve smyslu ust. § 12 vyhlášky“ (neuvedení bodu tohoto ustanovení v oznámení o zahájení řízení lze považovat za zřejmou nesprávnost) /*bod 11 Oznámení*/, a tím, že: „Kontrolovaná osoba nevedla evidenci související s podnikáním v oblasti provádění oprav a úprav zbraní (neuvádí datum převzetí zbraně, důvod převzetí zbraně, údaje o zbraní, osobní údaje fyzické osoby nebo údaje identifikující právnickou osobu, od které vydání převzala dle § 12 vyhlášky)“/*bod 13 Oznámení*/ je odvolacím orgánem porušení zákona o zbraních potvrzeno a protiprávní jednání společnosti, kterým tak společnost dopustila deliktu, **bylo vymezeno nově do výrokové části rozhodnutí /viz 3)** nevedla evidenci/. Dodává se, že ohledně těchto porušení zákona o zbraních orgán prvního stupně meritorně nerozhodl. Odvolací orgán zastává ohledně závěru, že tato jednání nejsou uvedena mezi správními delikty, odlišný názor než orgán prvního stupně“.*(konec citace)*.

Z rozhodnutí žalovaného tak nesporně plyne, že oproti rozhodnutí vydanému orgánem I. stupně, který za jednání vymezené v Oznámení pod body 6), 9), 10), 11) a 13) neshledal žalobce odpovědným za správní delikt dle ust. § 76d odst. 1 písm.i) zákona o zbraních (*kdy rozhodoval dne 10.5.2010 podle právní úpravy tohoto zákona účinné do 30.6.2010*), a to proto, že jednání kvalifikoval jako porušení povinnosti podle § 39 odst. 1 písm.k) **bod 2** zákona o zbraních a toto porušení „*není uvedeno mezi správními delikty*“, neboť ust. § 76d odst. 1 písm. i) zákona o zbraních ve znění účinném v době deliktního jednání a v době vydání rozhodnutí v I. stupni znělo: „*nevede evidenci podle § 39 odst. 1 písm.k) bodu 1 nebo ji neuchovává po dobu 5 let i po ukončení činnosti*“, žalovaný, ač obecně konstatoval, že v takovém případě mělo být řízení zastaveno, naopak /když k tomuto procesnímu postupu nedošlo/, k odvolání žalobce změnil rozhodnutí prvního stupně tak, že nově vymezil protiprávní jednání žalobce, ve výroku je kvalifikoval jako porušení povinnosti dle § 39 odst. 1 písm.k, **bod 1** (výrok 3) a žalobce postihl i za jednání vytčené v Oznámení pod uvedenými body. Dle výroku shledal, že tím došlo k porušení povinnosti uvedené v ust. § 39 odst. 1 písm.k) **bod 1**, podle odůvodnění rozhodnutí žalovaného šlo o jednání spočívající v porušení ustanovení § 39 odst. 1 písm.k) **bod 2.**, resp. z odůvodnění neplyne výslovně důvod změny kvalifikace.

Soud shledal námitky uvedené v bodě II. a v bodě V. žaloby důvodnými, a to předně z důvodu porušení základních procesních zásad řízení. Podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) až c)

správního řádu, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné (a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, (b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo *c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem.*

Z postupu žalovaného je zřejmé, že došlo k porušení ust. § 90 odst. 1 písm.c) správního řádu. V daném případě šlo o řízení zahájené z moci úřední vůči žalobci a o vyvození postihu vůči němu za porušení zákonných povinností. Pakliže správní orgán I. stupně oproti v Oznámení uvedeným skutkům a jejich právní kvalifikaci, neshledal žalobce odpovědným za porušení konkrétní povinnosti, resp. dospěl k závěru, že jde o porušení povinnosti uložené zněním ust. § 39 odst. 1 písm.k) bod 2), a neplnění této povinnosti „není uvedeno mezi správními delikty“, tzn. není zákonem o zbraních sankcionováno, a k postihu žalobce tak nepřistoupil (tyto skutky vypustil, dle žalovaného měl řízení zastavit), pak žalovaný, dospěl-li k opačnému závěru, že jednáním žalobce došlo k porušení povinnosti dle § 39 odst. 1 písm.k) bod 1, a postih lze podle zákona o zbraních vyvodit, nemohl „nově“ sám vůči žalobci postih vyvodit, neboť tak provedl změnu, která znamenala pro žalobce „ztrátu“ možnosti odvolat se, když proti výroku 3) rozhodnutí žalovaného se tak mohl obrátit toliko žalobou k soudu. Žalovaný, pakliže shledal jednak procesně nesprávným postup orgánu I. stupně (v tom, že řízení nebylo zastaveno) a nadto nezákonnou či věcně nesprávnou kvalifikaci dílčího jednání žalobce, mohl postupovat podle ust. § 90 odst. 1 písm.b) správního řádu a rozhodnutí k odvolání žalobce zrušit se závazným právním názorem. Žalobce by pak následně, v případě, že by výrokem rozhodnutí orgánu I. stupně byl shledán odpovědným za porušení povinnosti podle § 39 odst. 1 písm.k) bodu 1 zákona o zbraních, mohl v odvolání uplatnit svoji obranu proti takovému konkrétnímu skutkovému a právnímu závěru.

Soud dodává, že z rozhodnutí žalovaného nelze seznat, zda postihl, že závěr orgánu I. stupně, že „Porušení povinnosti uložené zněním § 39 odst. 1 písm.k) bod 2 zákona o zbraních není uvedeno mezi správními delikty“ bylo vyjádřením toho, že ust. § 76d odst. 1 písm.i) zákona o zbraních, ve znění účinném do 30.6.2010, stanovilo, že „Držitel zbrojní licence skupiny A až J se dopustí správního deliktu tím, že nevede evidenci podle ust. § 39 odst. 1 písm.k bodu 1 nebo ji neuchovává po dobu 5 let i po ukončení činnosti“, a tedy porušení povinnosti uvedené v bodu 2 ust. § 39 odst. 1 písm.k) /povinnost „vést evidenci související s podnikáním v oblasti zbraní a střeliva podle § 2 odst. 2 písm.d) a tuto evidenci uchovávat po dobu 30 let; při ukládání archiválií se postupuje podle zvláštního právního předpisu“ /odkaz na pozn. 16)/ zákon o zbraních do vymezení svých skutkových podstat správních deliktů skutečně neuvedl. Vzhledem k absenci jakékoli argumentace žalovaného k rozdílu založených povinností v bodech 1 a 2 předmětného ust. § 39 odst. 1 písm. k) zákona o zbraních, a rozporu mezi výrokem 3) a odůvodněním rozhodnutí, soudu nepřisluší úvaha, zda povinnost v bodě 2 předmětného ustanovení dle textu tohoto ustanovení může představovat toliko povinnost vedení evidence podle „jiných“ předpisů upravujících evidenci související s podnikatelskou činností a uchovávat ji 30 let, a proto zákon o zbraních plnění této povinnosti sám nepostihuje, neboť její neplnění je pod sankcí v jiných právních předpisech stanovenou, a tímto ustanovením v zákonu o zbraních je tak stanovena pro

podnikatele v oblasti zbraní a střeliva speciálně doba 30 let (jak by bylo lze dovozovat i z odkazu pod čarou a obecné skartační lhůty atd.).

Stejně je tomu ostatně i v ust. § 76d odst. 1 písm.i) zákona o zbraních ve znění účinném od 1.7.2010 (tj. v době rozhodování žalovaného), s tím rozdílem, že povinnost původně uvedená v § 39 odst. 1 písm.k bodu 1 a 2) je nyní zakotvena v § 39 odst. 1 písm.l) bodu 1 a 2.(další změna v tomto směru je provedena až s účinností od 1.7.2014 zákonem č. 170/2013Sb.).

Správní orgán I. stupně tak postihl, že jako správní delikt může být podle zákona o zbraních sankcionováno jen jednání, jímž došlo k porušení ust. § 39 odst. 1 písm.k) bod 1. V oznámení, v dotčených bodech 6,9-11 a 13, ba i bodu 5) bylo nadto jednání kvalifikováno buď bez přímého odkazu na konkrétní bod, byl uveden jen § 39 odst. 1 písm.k), nebo s odkazem na bod 2 tohoto ustanovení. Nelze pak ani přehlédnout, že žalovaný oproti výroku v odůvodnění odkázal na bod 2 předmětného ust. § 39 zákona o zbraních a že dokonce (v reprodukci bodu 13 Oznámení) převzal formulaci „nevedla evidenci související s podnikáním...“.

Z uvedených důvodů soud proto shledal námitku žalobce proti procesnímu postupu žalovaného důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí pro porušení základních zásad řízení zrušil podle ust. § 78 odst. 1 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm.c) s.ř.s.

V bodu V. žalobce dále namítá, že výrok 3) je vymezen naprosto obecně, a to ohledně skutkových zjištění, tzn. především identifikace knih, v nichž údaje chyběly, počtu tak absentujících či chybných zápisů údajů, totéž namítá i ve vztahu vytýkaného způsobu vedení evidence v rozporu s vyhláškou. Žalovaný sám uznává, že takto vytýkané porušení zákona o zbraních mělo být dokladováno jako samostatná příloha rozhodnutí, neboť u jakých konkrétních zápisů a v jakých evidenčních knihách zbraní a střeliva stanovené údaje uvedeny žalobcem nebyly (popř. kde byly přelepeny), bylo v průběhu kontroly zjištěno a dovolává se pak vyjádření žalobce samého z 31.3.2009, který svou obranu založil na tom, že vše vede v účetních dokladech (evidenci související s podnikáním) a další administrativní vedení evidence by neúměrně zatěžovalo. Soud i přesto, že žalobce nepopírá, že ve vedení evidence měl nedostatky, dospěl k závěru, že i tato námitka je z části důvodná. Jestliže rozhodnutím orgánu I. stupně nedošlo alespoň k časovému a věcnému rámcovému vymezení skutku (jednání, jímž došlo k porušení povinnosti), protože nebylo toto jednání sankcionováno, a žalovaný „nově“ postih vyvodil, bylo již z hlediska úvahy o výši ukládané sankce (ponechání výše původně uložené, když naopak žalovaný zastavil řízení stran jiného deliktu) nutno postihnout minimálně četnost či rozsah vytýkaných nedostatků, a to pokud jde o vedení evidencí o zbraních, či způsobu jejího vedení v rozporu s ust. § 15 odst. 1 vyhlášky, pakliže dle § 77 odst. 2 zákona o zbraních „*Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán*“. Počet chybně vykazovaných údajů či absence těchto údajů v evidenčních knihách může totiž, v případě, že vzhledem k rozsahu podnikání jde o jednotlivé zanedbání, představovat jen administrativní pochybení či jednorázovou nedůslednost a nedbalost, zatímco v případě zjištění značného množství chyb a absence povinných údajů může představovat indicie o daleko závažnějších důsledcích takového jednání podnikatele v daném oboru.

I když řádné časové a věcné vymezení skutku v řízení vedeném pro důvodné podezření ze spáchání správního deliktu stíhá především orgán rozhodující v I. stupni

(z důvodů umožnění řádné procesní obrany subjektu, vůči němuž je řízení vedeno, před vydáním rozhodnutí v I. stupni a následně podaným odvoláním), je na takovém požadavku nutno trvat i při případné změně rozhodnutí, a to i, představuje-li změnu ve prospěch. Jedině řádné časové a věcné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je totiž předpokladem pro posouzení, zda jednání případně následně zjištěné je opakovaným jednáním, tzn. zda se subjekt téhož protiprávního jednání dopouští znovu poté, co byl již za ně pravomocně postižen, anebo zda i přes vyvozený postih původní protiprávní stav trvá nadále a nebyl odstraněn. Řádné časové i věcné vymezení postihovaného jednání představuje i premisu pro posouzení, zda nebylo dvakrát rozhodnuto v téže věci (k námitce „opakovaného postihu“ v dané věci viz níže).

Oproti tomu, jestliže u *střeliva* nevedl žalobce žádné vyhláškou (č. 384/2002Sb.) stanovené údaje (z důvodu, jimiž se hájil), pak z hlediska věcného vymezení – rozsahu porušování povinnosti - nelze požadovat po správním orgánu konkretizaci /mohl by toliko vyjmenovat, jakou evidenci má žalobce vést a že ji vůbec nevede, takovéto zpřesnění postačuje v odůvodnění rozhodnutí/. Lze však i v tomto případě požadovat, aby časově byl vymezen úsek takto žalobcem udržovaného protiprávního stavu, za nějž je aktuálně postihován (tj. že v době od–do nevedl evidenci), a to právě proto, aby v případě, že nezjedná nápravu, mohl být postih za další období, kdy protiprávní stav trvá, postižen znovu. Pro úplnost soud v tomto odkazuje na rozhodnutí, na nějž odkázal již žalovaný (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 31/2009-91), jímž je nepochybně dáno, že vedení evidence *střeliva* je zákonnou povinností každého držitele zbrojní licence a jaký je rozsah této evidence dle zákona o zbraních a uvedené vyhlášky.

Dílčí obranu žalobce, že je mu vytýkáno žalovaným porušení ust. § 15 odst. 3 vyhlášky, tj., že neupravil evidenční knihy tak, aby nemohlo dojít k výměně jednotlivých listů, obdobně jako případné námitky proti skutkovým zjištěním a právnímu závěru výroku 3), soudu nyní nepřisluší vypořádat, když by tím předjímal závěry, které nejprve přezkoumatelným způsobem musí vyjádřit správní orgány v rozhodnutí o uložení sankce.

Jak plyne z Protokolu o výsledku provádění kontroly, u všech evidenčních knih, které v době provádění kontroly, od 31.3.-23.7.2009, byly předloženy a dokumentovány, bylo žalobci vytknuto porušení uvedeného ustanovení vyhlášky. Žalobce podal námitky proti protokolu a namítl, stejně jako v žalobě, že používá knihy z výroby vázané, vyráběné Tiskárnou Ministerstva vnitra. Ze str. 4 rozhodnutí o námitkách žalobce do protokolu o výsledku kontroly ze dne 23.10.2009 č.j. PPR-7139-38/ČJ-2009-99US plyne, že tento argument byl žalobci vyvrácen s odkazem na fotodokumentaci předních stran knih v příloze č. 16 a 17 Protokolu o výsledku kontroly se závěrem, že žádná kniha nebyla v době kontroly upravena proti výměně jednotlivých listů. S odkazem na text uvedeného ustanovení měl žalobce podle tohoto rozhodnutí následně provést před zavedením knihy do užívání její označení a označit pořadovými čísly listy, a to proto, že je odpovědný za to, aby nemohlo dojít k dodatečné manipulaci s údaji uvedenými na jednotlivých listech, například výměnou ztrátou nebo vyjmutím listů. Vydávané knihy dle rozhodnutí o námitkách umožňují vynětí jednotlivých listů bez porušení vazby, byl proto naznačen způsob úpravy knihy, aby k tomu nemohlo dojít. V kontrolním protokolu pod bodem 5.(Vedení evidence a způsob vedení evidence) na straně 7 a následujících, bod 5.1. vyplývá, že předložila kontrolovaná osoba evidenční knihy zbraní pro kategorii A,B a C, žádnou z těchto knih neupravila, aby nemohlo dojít k výměně jednotlivých listů podle § 15 odst. 3 citované vyhlášky, čímž nedodržela způsob vedení evidencí ve smyslu § 39 odst. 5 zákona o zbraních s odkazem na přílohu č. 16. Tím došlo k porušení § 39 odst. 1 písm. k) bod 2 zákona o zbraních.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutím I. stupně nebylo toto jednání postihováno, nedošlo k vypořádání námitky žalobce uplatněné v řízení o uložení pokuty mj. uvedené v protokolu o ústním jednání ze dne 16.3.2010 na str. 5 (k bodům 9-11 Oznámení), kde žalobce závěry z rozhodnutí o námitkách činil spornými, a to konkrétně vůči vytýkanému nevedení evidence, § 15 odst. 3 vyhlášky s odkazem na předávané přílohy (odpovědi Tiskárny Ministerstva vnitra a Odboru bezpečnostní politiky MV a Policejního prezidia PČR). Rozhodnutí žalovaného, které nově vyvodilo postih za porušení ust. § 15 odst. 3 vyhlášky, se pak ani v tomto dílčím bodu s argumentací žalobce nevypořádalo. Soudu proto nepřisluší v této fázi řízení posouzení důvodnosti žalobní argumentace.

Vzhledem k odůvodnění výroku 3) na str. 13 napadeného rozhodnutí žalovaného soud musel přisvědčit i námitce žalobce, že tento výrok nebyl řádně odůvodněn, neboť v této části odůvodnění jsou toliko shrnuty formulace bodů 6, 9-11 a 13 Oznámení a vysloven závěr, že jde o porušení zákona o zbraních. Žalovaný „nově“ (v rozporu s procesními zásadami, jak je shora uvedeno) shledal žalobce oproti výroku rozhodnutí vydaném v I. stupni odpovědným i za další jednání vymezené v Oznámení. V odvolání proti rozhodnutí v I. stupni tak logicky obranu k těmto bodům Oznámení žalobce nevznnesl, nebyl-li za jednání, v nich vymezené, uznán odpovědným a postižen. Žalovaný se pak již vůbec nezabýval obranou žalobce uplatněnou v řízení před vydáním rozhodnutí I. stupně v rozsahu vzneseném k bodům 6,9-11 a 13. Rozhodnutí žalovaného v tomto rozsahu tak nemůže obstát, neboť nesprávný procesní postup vedl k tomu, že obrana žalobce (viz i předchozí odstavec) v rozsahu uplatněném v řízení v I. stupni stran jednání vytýkaného v uvedených bodech nebyla vypořádána ani orgánem I. ani orgánem II. stupně.

K bodu III. žaloby k výroku 1) napadeného rozhodnutí:

Námitku žalobce vznesenou proti výroku 1) rozhodnutí žalovaného – první odrážce, tj. vytýkanému nezajištění oken provozovny jako zvláštního objektu ve smyslu ust. § 3 nařízení vlády, soud neshledal důvodnou. Soud k tomu odkazuje na odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně, který, pokud jde o toto jednání vymezené v bodu 2) Oznámení a ve výroku rozhodnutí prvního stupně pod písmenem a), na str. 5 jednoznačně s odkazem na uvedené nařízení vlády zdůraznil jaké požadavky § 3 nařízení vlády, pokud jde o zabezpečí zvláštních objektů, požaduje, stejně tak se vypořádal s certifikačním protokolem předloženým žalobcem ze dne 29. 6. 2005, jehož se žalobce dovolával a podle něhož bezpečnostní stahovací rolety poskytují stejné bezpečnostní technické zajištění oken jako mříž definovaná v § 3 nařízení vlády. Žalovaný na str. 6 k odvolací námitce žalobce pokud jde o toto zabezpečení provozovny poukázal na to, že nařízení vlády požaduje, aby spoje prutů byly svařeny nebo snýtovány, tohoto požadavku nelze roletami dosáhnout a neshledal tak důvodnou námitku žalobce, že z hlediska zajištění proti možnosti násilného překonání při spuštění tyto rolety odpovídají zajištění provedenému obyčejnou mříží.

Soudu je z úřední činnosti známo a žalobce v žalobě také poukazoval na to, že za jednání, jímž došlo k porušení ust. § 39 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních v návaznosti na ust. § 58 odst. 4 téhož zákona a ust. § 3 nařízení vlády, a to nezabezpečení oken sídla jeho provozovny v druhém nadzemním podlaží, byl žalobce postižen rozhodnutím PČR, správy Východočeského kraje ze dne 16. 3. 2005, které bylo nadřízeným orgánem potvrzeno rozhodnutím ze dne 7. 6. 2005. O žalobě proti k tomuto rozhodnutí soud rozhodl rozsudkem ze dne 20. září 2007 sp.zn. 10 Ca 225/2005, v němž námitku stran zabezpečení oken v sídle

provozovny v souladu s požadavky zákona o zbraních soud neshledal důvodnou. Lze odkázat na str. 6 a následujících uvedeného rozsudku sp.zn. 10Ca 225/2005.

Skutečnost, že zajištění oken provozovny je provedeno stále stejným způsobem žalobce nepopírá (naopak tvrdí, že je postihován dvakrát za totéž jednání), současně se v řízení před správními orgány znovu dovolával certifikátu shody z 29.6.2005 a certifikačního protokolu č. C-106/2005. V nyní projednávaném případě bylo již v rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu na str. 3 odkázáno jednak na rozsudek zdejšího soudu shora uvedený a jednak rovněž na rozsudek vydaný následně Nejvyšším správním soudem, resp. judikát zveřejněný pod č.1673/2008 Sb. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který byl i přílohou č. 6 Protokolu o výsledku kontroly u žalobce.

V nyní podané žalobě žalobce zpochybňuje postup žalovaného s tím, že se jeho stanovisko (oproti certifikátu vydaného akreditovanou laboratoří) neopírá o závěr profesně způsobilého subjektu a není zřejmé jak k němu dospěl, existenci certifikátu shody ze dne 29.5.2005 pak žalovaný nezmiňuje a s jeho obsahem se nevypořádal. Soud této námitce s ohledem na shora uvedené nemohl přisvědčit. Byť je odůvodnění rozhodnutí postaveno na vyvrácení argumentace žalobce uvedené v odvolání, je zřejmé, že otázka, zda zajištění oken bezpečnostními roletami a výpovědní hodnota certifikátu ve vztahu k požadavkům § 3 nařízení vlády byla již řešena v předchozím řízení. Žalovaný tak neměl důvod ověřovat již soudy aprobovaný závěr stran technických vlastností stahovacích rolet RL P, výrobce LIBRAX s.r.o.

Namítá-li žalobce, že je znovu sankcionován za shodné porušení zákona (přičemž pochybení je dle žalobce spatřováno zcela shodně v tomtéž), resp. jde o trvalé porušení zákona a tvrdí, že zákon o zbraních takové oprávnění správnímu orgánu výslovně nestanoví, soud (s výhradou, že v rozhodnutí není časově skutek vymezen, avšak v tomto směru žalobce výslovně neargumentuje) žalobci nepřisvědčil. K námitce žalobce, že nemůže být sankcionován za shodné porušení zákona, za které již jednou sankcionován byl, kterou žalobce opakuje v žalobě, žalovaný uvedl, že shodně jako přestupky trvalé lze postihnout i trvalé deliktní jednání, které bylo další kontrolou zjištěno, čemu plně odpovídá díkce ust. § 76 odst. 2 o zbraních, že se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne zejména k okolnostem, za nichž byl delikt spáchán. V daném případě je nesporné, že nyní vytýkané porušení zákona o zbraních bylo zjištěno kontrolou probíhající ve dnech 31.3.2009 až 23.7.2009, žalobce tak neodstranil nedostatky zjištěné předchozí kontrolou provedenou ve dnech 19.5., 24.5. a 25.5.2004, které vyústily v postih žalobce rozhodnutím ze dne 16.3.2005, potvrzeným rozhodnutím z 7.6.2005 (přezkoumávaným tímto soudem k žalobě žalobce pod sp.zn. 10Ca 225/2005, jak shora uvedeno). Žalobce je tak po právní moci rozhodnutí o uložení sankce postihován znovu za opakovaně zjištěný protiprávní stav v zajištění jeho provozovny, tj. za opakované porušení právní povinnosti. Skutečnost, že žalobce jako podnikatele v oboru zbraní a střeliva tato zákonná povinnost váže trvale po celou dobu, kdy v provozovně v tomto oboru podniká, neznamená, že žalobce může být za porušení této povinnosti postižen jen jednou a i když jí stále neplní, nemůže již být znovu za její neplnění postižen sankcí. Oprávnění příslušného orgánu kontrolovat plnění povinností u adresáta takové povinnosti, která je mu zákonem stanovena, je založeno kompetenčním ustanovením zákona o zbraních a požadavek na výslovné zmocnění, jde nad rámec zásad správního trestání. Jestliže je v některých právních předpisech výslovně uváděno, že za „opakované porušení právní povinnosti lze uložit pokutu v ...“, jde o sankční ustanovení zakládající oprávnění uložit za opakované jednání sankci v jiném (přísnějším – např. dvojnásobném) rozmezí sazby, než je tzv. základní sazba. Proto také v daném případě, kdy takové speciální ustanovení zákon o zbraních nemá, žalovaný poukázal na to, že se k opakovanému porušení právní povinnosti přihlíží při určení výměry pokuty jako k okolnosti, za níž byl delikt

spáchán. Odkázal-li žalovaný na ust. § 76 odst. 2 zákona o zbraních, je nutno uvést, že toto ustanovení ve znění účinném do 31.1.2009 (tj. před kontrolou provedenou u žalobce v r. 2009) mj. stanovilo hlediska pro stanovení výše sankce tak, že „Při ukládání pokut orgán příslušný k projednání správního deliktu vychází z povahy protiprávního jednání, charakteru a rozsahu jeho následků a přihlédne k případnému opakovanému porušení povinností nebo k tomu, že bylo porušeno více povinností“. Podle ust. § 77 odst. 2 zákona o zbraních, ve znění účinném následně, pak při určení výměry pokuty se přihlédne „k závažnosti správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán“. Změna dikce uvedeného ustanovení vymezujícího hlediska pro ukládání sankce neznamena, že by tímto pozbyl správní orgán oprávnění k uložení postihu za „opakované“ porušení právní povinnosti.

Námítka žalobce vznesenou proti výroku 1) rozhodnutí žalovaného – druhé odrážce, vytykánému neukotvení zvláštního uzamykatelného zařízení dle § 2 písm.b) nařízení vlády, soud neshledal důvodnou. Z bodu 3 Oznámení, stejně tak jako z výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně z 10.5.2010 pod písmenem b) vyplývá, že zvláštní uzamčené zařízení bylo ukotveno ocelovým lankem k radiátoru ústředního topení nebo šroubem k boku dřevěné prosklené vitríny. Z odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně na str. 6 k bodu 3 Oznámení s odkazem na znění ust. § 2 písm. b) nařízení vlády, které stanoví, že *„zvláštní uzamčené zařízení musí být neoddělitelně ukotveno do stěny, stropu nebo podlahy zhotovených z cihel, betonových panelů nebo obdobného stavebního materiálu a vybaveno zámkem s vysokou bezpečností zařazeným do třídy A“* vyplývá, že orgán prvního stupně nepovažoval připevnění zvláštního uzamčeného zařízení jedním vrutem do dřeva a u druhého ocelovým lankem k rozvodu topného systému za neoddělitelné ukotvení ve smyslu výše uvedené právní normy. K poukazu žalobce, že je toto zařízení pod neustálým dohledem prodávajícího a především, že provozovna žalobce je zvláštním objektem podle § 3 nařízení vlády, který je odpovídajícím způsobem zabezpečen, již orgán prvního stupně uvedl, že toto není relevantní, protože „zvláštní uzamčené zařízení“ je v prostoru prodejny, který je během otvírací doby kdykoliv a komukoliv přístupný. Ohledně upevnění posuzovaného zvláštního uzamčeného zařízení odkázal na přílohy č. 8 a 9 protokolu o výsledku kontroly s tím, že z hlediska zabezpečení šesti kusů střelných zbraní v takovém zařízení je toto pouze symbolické, bez jakýchkoliv možností zabránit nebo ztížit realizaci úmyslu odcizit vystavené zbraně. Žalovaný na str. 6 a následující poukázal na to, že jde o dvě zařízení nacházejících se v provozovně společnosti, vybavené visacími zámkami FAB a obsahující celkem 12 kusů zbraní. U zámků nebyl předložen příslušný certifikát a v době kontroly bylo jedno zvláštní uzamčené zařízení ukotveno ocelovým lankem k radiátoru ústředního topení a druhé šroubem k bodu dřevěné prosklené vitríny. Takovéto ukotvení není v souladu s požadavkem ust. § 2 písm. b) nařízení vlády. K námitce žalobce, že předchozí kontrola použití lanka nevytykala, žalovaný uvedl, že toto nelze nyní doložit. Provedené ukotvení zvláštního uzamčeného zařízení (s x zbraněmi) nelze odsouhlasit za splnění podle požadavků nařízení vlády, když zvolený způsob není proveden neoddělitelně, lanko i zámek na něm nejsou neoddělitelné.

Žalobce v žalobě opakuje námitky, soud proto konstatuje, že sama skutečnost, že provozovna žalobce je zvláštním objektem (dle § 3 nařízení vlády) neznamena, že zbraně mohou být v ní umístěny a zabezpečeny jakkoli, ale právě proto, že jde o zvláštní druh sortimentu, je právní úpravou nastaven požadavek pro umístění v provozovně vystavovaných konkrétních zbraní při prodeji (v otvírací době) tak, aby nemohlo dojít k jejich odcizení. Tvzení, že jde o prostor pod dohledem prodávajícího stejně jako poukaz na to, že provozovna je zvláštním objektem je proto irelevantní.

Žalobce se dále dovolával toho, že otázka splnění požadavku § 2 písm.b) nařízení vlády byla řešena již dříve rozhodnutím 16. 3. 2005, kdy žalobce byl postížen za to, že v prostoru prodejny byly vystavovány dlouhé kulové zbraně ve zvláštním uzamčeném zařízení, které nebylo neoddělitelně ukotveno k podlaze, a tvrdí, že postih byl vyvozen za to, že zařízení nebylo spojeno s podlahou vůbec nijak. V rámci odstranění této závady ukotvil zařízení k podlaze místnosti pomocí ocelového lanka se zámkem a správní orgán následně konstatoval, že nebylo doloženo, že se jedná o zámek s vysokou bezpečností se zařazením do příslušné třídy. Žalobce tvrdí, že samotné užití lanka vytýkáno nebylo. Měl za to, že úpon ocelovým lankem není závadný a namítá, že v různých správních řízeních je pojem „neoddělitelně“ obsažený v uvedeném ustanovení nařízení vlády vykládán různým způsobem a vytýká žalovanému, že rezignoval na doplnění dokazování v tomto směru.

Soud tuto obranu žalobce neshledal opodstatněnou. Z rozsudku zdejšího soudu sp.zn. 10 Ca 225/2005 shora označeného, pokud jde o přezkum rozhodnutí z 16.3.2005 ve věci dřívějšího postihu žalobce, vyplývá, že v prostoru prodejny ve zvláštním uzamčeném zařízení jsou vystavovány dlouhé kulové zbraně a toto zařízení není neoddělitelně ukotveno k podlaze a je vytýkáno rovněž porušení ust. § 2 písm.b) nařízení vlády.

Z kontrolního protokolu na str. 4 v nyní projednávaném případě vyplývá, že i v době kontroly v roce 2009 se nacházelo 12 kusů zbraní ve dvou „zvláštních uzamčených zařízeních“ vybavených visacími zámkem FAB, k nimž žalobce nepředložil certifikáty dokládající vysokou bezpečnost a jejich zařazení do třídy A. První zařízení bylo ukotveno ocelovým lankem k radiátoru ústředního topení, druhé bylo ukotveno šroubem do boku dřevěné prosklené vitríny, zbraně byly zabezpečeny provlečením ocelovým lankem skrz lučičky zbraní, tímto opatřením nebyly zajištěny všechny hlavní části zbraní, došlo k porušení ust. § 39 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních, neboť v provozní době musejí být zbraně a střelivo zabezpečeny v souladu s ust. § 58 odst. 2 tj. uloženy do uzamykatelné ocelové schránky nebo uzamykatelné ocelové skříně nebo zvláštního uzamčeného zařízení, které musí být neoddělitelně ukotveno do stěny, stropu nebo podlahy zhotovených z cihel, betonových panelů nebo obdobného stavebního materiálu a vybaveno zámkem s vysokou bezpečností zařazeným do třídy A ve smyslu § 2 písm. b) nařízení vlády. Námitku proti tomuto závěru v protokolu rozhodnutí o námitkách žalobce na str. 3 neshledalo důvodnou.

Soud neshledal tvrzení žalobce, že by v různých správních řízeních různým způsobem ze strany správních orgánů byl vykládán pojem neoddělitelně, neboť žalobce se podle názoru soudu mylí. V rámci předchozího správního řízení, jak vyplývá z rozsudku ve věci sp.zn. 10Ca 225/ 2005 na str. 4, bylo žalobci vytýkáno, že v prostoru prodejny ve zvláštním uzamčeném zařízení jsou vystavovány dlouhé kulové zbraně a toto zařízení není neoddělitelně ukotveno k podlaze. Na základě následného oznámení žalobce, že již došlo k částečnému odstranění nedostatků v podání doručeném 1.12. 2004 bylo provedeno místní ohledání dne 6. 1. 2005, pod č.j. PVC - 385/2004. Z rozhodnutí ze dne 16. března 2005, na které se žalobce odvolává a je připojeno k současně nyní podané žalobě (soudní spis str. 24 až 25) vyplývá, že kontrolním šetřením 6. ledna 2005 v sídle společnosti byly prokázány 1. závažné nedostatky v zabezpečení zbraní a střeliva proti zneužití ztrátě nebo odcizení, čímž došlo k porušení ust. § 39 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních ve smyslu § 58 odst. 4 zákona o zbraních a § 2 odst.b),g) a § 3 nařízení vlády. Na straně 3 tohoto rozhodnutí se uvádí, že v prostoru prodejny jsou vystavovány ve zvláštním uzamčeném zařízení dlouhé kulové zbraně, toto zvláštní zařízení nebylo neoddělitelně ukotveno k podlaze, odkazuje se na fotodokumentaci zhotovenou v době kontroly a dále se konstatuje, že v době provedení šetření v místě sídla společnosti dne 6. 1. 2005 bylo zjištěno, že toto zařízení bylo po provedené kontrole kontrolovanou osobou ukotveno k podlaze místnosti pomocí lanka (volně pohyblivé). Vybavení zámkem s vysokou bezpečností zařazeným do třídy A nebylo

doloženo. V závěru tohoto rozhodnutí v části zdůvodnění výše pokuty se pak konstatuje na straně 5, že bylo rovněž přihlédnuto k informacím podaným kontrolovanou osobou ve zprávě o odstranění nedostatků zjištěných v průběhu provádění kontrolní akce dozoru a ke skutečnostem zjištěným při provádění doplňujícího šetření, kdy nebylo odstranění nedostatků prokázáno, bylo zjištěno, že kontrolovanou osobou byly podány nepravdivé informace nebyly učiněny žádné kroky k nápravě protiprávního stavu. Z uvedeného odůvodnění rozhodnutí ve spojení s předchozím rozsudkem jednoznačně vyplývá, že vůči žalobci byla vyvozena sankce za nedostatky zjištěné předchozí kontrolou (vůči postihu za předmětné jednání však žalobce původní žalobou nemířil). Tvrzení žalobce, že ukotvení zvláštního zařízení lankem k ústřednímu topení bylo již dříve aprobováno jako dostatečné „neoddělitelné“ ukotvení k podlaze v souladu s ust. § 2 písm.b) nařízení vlády, nemá tak v podkladech, jichž se žalobce dovolával, oporu.

Ze zjištění z kontroly provedené v roce 2009 v provozovně žalobce uvedených v protokolu o této kontrole a z jeho příloh, zejména fotodokumentace (č. 8 a 9) vyplývá, že v prodejně jsou skutečně umístěna dvě zařízení, respektive dva stojany, na jednom každém z nich je vystaveno po 6 kusech zbraní, tyto zbraně jsou zajištěny provlečením lankem, které je uzamčeno zámkem, o němž bylo konstatováno, že nesplňuje bezpečnostní parametry. Samotné stojany nejsou nijak připevněny, resp. lanko od zbraní je vedeno a volně obtočeno kolem zaústění radiátoru ústředního topení do podlahy, a to u jednoho zařízení, u druhého, jak je konstatováno rovněž v napadeném rozhodnutí, je zařízení šroubem upnuto k dřevěné prosklené vitrině. Ani v jednom z těchto případů tak nelze hovořit „neoddělitelném“ ukotvení do stěny, stropu nebo podlahy. Skutečnost, že se žalovaný nezabýval doplněním dokazování z předchozí kontroly provedené u žalobce a jeho neopodstatněným tvrzením, jak shora uvedeno, tak nemohla mít vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce, že i v tomto případě jde o porušení zákona tím, že je žalobce opakovaně postižen za shodné jednání, soud odkazuje na již shora uvedený závěr ve vztahu k první odrážce výroku rozhodnutí pod bodem 1).

Žalobce proti výroku 1) rozhodnutí žalovaného – třetí odrážce, k vytýkanému nezabezpečení 6ks zbraní, shodně jako k odrážce druhé, tvrdí, že zbraně jsou v provozovně pod neustálým dohledem prodávajícího a prodejna sama je zvláštním objektem dle § 3 nařízení vlády, navíc jsou v prostoru, který není určen pro zákazníky, rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné, neboť tyto námitky žalovaný nevypořádal a toliko uvedl, že je nelze přijmout.

V napadeném rozhodnutí žalovaného (str. 7) je k bodu c) (pod nímž bylo jednání vymezeno výrokem orgánu I. stupně, bod 4 Oznámení) žalovaný uvedl, že uvedené „...zbraně se při kontrole nacházely v dřevěném stojanu nad prodejním pultem. Tvrzení žalobce, že zbraně jsou umístěny v místě, které není prostorem provozovny určeným pro zákazníky, a že jsou pod neustálým dohledem prodávajícího, nelze přijmout. Odvolací orgán má porušení zákona o zbraních za prokázané. Předmětné zbraně proti zneužití, odcizení nebo ztrátě žádným způsobem zabezpečeny nebyly“. Žalovaný tím reagoval na námitku uplatněnou v odvolání žalobce k bodu c) výroku rozhodnutí I. stupně, v níž žalobce odkazoval na svou obranu v protokolu z 16.3.2010. V tomto protokolu konkrétně k tomuto bodu (str. 4) uvedl, že se „nejedná o místo, které by bylo prostorem provozovny určeným pro zákazníky“. Orgán I. stupně ve svém odůvodnění (str. 6 rozhodnutí) s odkazem na přílohu č. 10 protokolu o výsledku kontroly, uvedl, že stojan nad prodejním pultem je v přímé dostupnosti kohokoliv, kdo navštíví prodejnu. Tvrzení žalobce, že nejde o místo, které je prostorem provozovny určeným pro zákazníky, odmítl s tím, že toto nemůže případné krádeži těchto

nezabezpečených zbraní zabránit. K tvrzení, že jde o dostatečné zabezpečení, protože jsou zbraně pod neustálým dohledem prodávajícího, čímž je zabráněno případné ztrátě, odcizení nebo zneužití odmítl jako obecné s tím, že nedostatečnost zabezpečení nelze nahrazovat poukazem na přítomnost osoby. Žalobce v odvolání s odůvodněním rozhodnutí I. stupně nesouhlasil v tom, že není podstatné, že jsou zbraně v prostoru provozovny, který není určen pro zákazníky, naopak toto považoval za zásadní, protože pokud by do tohoto prostoru zákazník vnikl, jednal by protiprávně, nebezpečí krádeže je podle žalobce pak jen otázkou míry takového protiprávního jednání a poukázal na to, že pak si lze i představit, že se někdo zmocní klíčů od uzamčených vitrín; z pohledu správního orgánu I. stupně tak nelze zabránit krádeži nijak, záleží na odhodlání pachatele. Dále vytkl, že orgán I. stupně se nedostatečně vypořádával s námitkou, že provozovna je pod neustálým dohledem.

Soud neshledal uvedenou námitku důvodnou. Žalobce jako podnikatel (§ 2 odst. 2 písm.d) zákona o zbraních a držitel licence si je nepochybně vědom, že v ust. § 58 odst. 2-7 zákona o zbraních a v nařízení vlády stanovené technické požadavky na zabezpečení přechovávaných zbraní (tj. zbraní uschovaných, uložených nebo uskladněných) jsou stanoveny obecně pro všechny adresáty normy stejně, smyslem a účelem stanovení požadavků na zabezpečení zbraní a uložení povinnosti zabezpečit jimi přechovávané zbraně, je zabránit či dostupnými technickými prostředky snížit riziko, aby se nedostaly do „nepovolaných rukou“, tzn. odvrátit možnost jejich odcizení, ztráty či zneužití mj. i při prodeji v obchodě, neboť samotnou přítomnost prodávajícího v prodejně v prodejní době není možno považovat za opatření dostatečné. Obrana zvolená žalobcem proti zjištěnému nedostatečnému technickému zabezpečení zbraní v jeho provozovně, postavená na tom, že by pachatel porušil předpisy, pokud by vnikl do prostoru provozovny „neurčeném“ pro zákazníky, popř. na tom, že zbraně jsou v tomto prostoru pod neustálým dohledem prodávajícího, je tak ze své podstaty lichá, ne-li účelová, a proto je správný závěr orgánu I. stupně, že nedostatečnost předepsaného zabezpečení zbraní nelze nahrazovat poukazem na přítomnost osob, popř. odkazem na to, že prostor není pro zákazníky určen. Smyslem požadavků na technické zabezpečení zbraní je totiž právě předejít a zabránit protiprávnímu zmocnění se zbraně, takovému útoku nastavit technické překážky tak, aby se o něj pachatel vůbec nepokusil, nebo, aby jeho pokus nemohl být úspěšně dokonán. Pro pachatele tak z logiky věci nemůže být překážkou, že žalobce konkrétní prostor provozovny za pultem považuje pro zákazníky za zakázaný, nebo, že volně přístupná zbraň je „pod dohledem“ prodávajícího. Takovou argumentaci žalobce slovy žalovaného „nelze přijmout“. Soud proto v daném případě neshledal namítaný nedostatek odůvodnění rozhodnutí žalovaného vadou, která by představovala zkrácení v právu žalobce na to, aby se správní orgány přezkoumatelným způsobem vypořádaly s námitkami účastníka řízení. Požadavek na řádné odůvodnění nemá své opodstatnění tam, kde se námitka účastníka vymyká logice zákonem nastavených pravidel a je nadto vznesena osobou, u níž lze předpokládat, resp. ze zákona se vyžaduje, kvalifikovaný odborný přístup k provozování určité činnosti, podnikání v daném oboru.

Žalobce proti výroku 1) rozhodnutí žalovaného – čtvrté odrážce, vytýkanému nezabezpečení střeliva v uzamčené místnosti ve smyslu ust. § 2 písm.d) nařízení vlády namítá, že není důvodné a že se žalovaný nevypořádával s žádnou z námitek, kterou žalobce vznesl v průběhu řízení.

Soud této obecné námitce nepřisvědčil. Již v protokolu o výsledku kontroly (str. 4, bod 3.2.) bylo dané porušení zákona konstatováno (žalobce toliko uvedl, že „se závěry kontroly naprosto nesouhlasíme“), v námitkách proti kontrolnímu protokolu nebyl závěr v bodu 3.2

konkrétně napaden. K Oznámení, v němž bylo jednání pod bodem 7), se žalobce do protokolu při jednání dne 16.3.2010 vyjádřil tak, že „*Pro držitele zbrojní licence není zřejmé, na základě čeho učinil správní orgán závěr, že prostora v tomto bodu uvedená, tedy sklad v přízemí budovy (nijak blíže specifikované) je součástí provozovny držitele zbrojní licence. To je k tomuto bodu vše.*“ V odůvodnění rozhodnutí orgán I. stupně na str. 7 a násl. k bodu 7 Oznámení a výroku pod bodem e) svého rozhodnutí jednak odcitoval bod 3.2 protokolu o výsledku kontroly, a dále námitku žalobce předně vznesenou vypořádal s tím, že označení skladu střeliva nebylo v průběhu kontrolní akce dozoru ze strany žalobce zpochybněno, uvedený sklad byl ve fyzické dispozici žalobce, který měl ke střelivu, uskladněnému v tomto prostoru přístup bez omezení. V odůvodnění (jak již i dříve v protokolu o výsledku kontroly) byl tento prostor označen svým umístění „situován v přízemí budovy č.p. 23 v Chorinově ulici, Česká Třebová, v zadní části budovy...“, orgán I. stupně proto námitku vyvrátil s tím, že jej považuje za „součást provozovny“ žalobce.

V odvolání žalobce k výroku e) namítl, že s tím, *nesouhlasí z důvodů, které uvedl v protokolu z 16.3.2010 a odkázal na ně*, dále uvedl, že opodstatněnost závěru není podpořena tím, že žalobce tento závěr nezpochybňoval již v průběhu kontrolní akce nebo v rámci námitek proti kontrolnímu protokolu, *ve vedeném řízení se neuplatňuje zásada koncentrace a je oprávněn vznášet „jakékoliv své podněty kdykoliv v průběhu řízení“*. Dále uvedl, že „*je přesvědčen, že správní orgán činí své závěry ohledně údajné nedostatečné odolnosti dveří toliko na základě toho, jaká mu byla poskytnuta informace vyplývající z předložené listiny. Své závěry vůbec neopírá o zjišťování mechanických vlastností, tedy skutečné odolnosti, předmětných dveří*“. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí /str. 8, ad e/) uvedl, že „*Nezabezpečení střeliva spočívá v tom, že sklad střeliva, v němž se v době kontroly nacházelo 201.706 kusů střeliva, měl ve vstupu oplechované dveře bezpečnostní třídy 4, podle orgánu I. stupně jsou podle § 3 nařízení vlády požadovány celooceľové dveře 5. bezpečnostní třídy podle České technické normy ČSN P ENV 1627...Sklad střeliva se nalézá v přízemí budovy, jde o jednu místnost nalézající se v zadní části budovy, zajištěnou elektronickým zabezpečovacím zařízením. Podle dokumentace je zřejmé, že se tato místnost nenachází uvnitř objektu a je přístupná samostatným vstupem.....K odvolacím námitkám žalobce následně na str. 9 žalovaný uvedl, že „tento prostor lze označit za uzamčenou místnost ve smyslu ust. § 2 písm.d) nařízení vlády, která musí splňovat požadavky podle ust. § 3 tohoto nařízení, tedy dveře do této místnosti musí být celooceľové a 5. bezpečnostní třídy. K porušení zákona došlo tím, že dveře byly jiné bezpečnostní třídy(4). a byly z jiného materiálu (plech)....“*. V dalším odstavci se žalovaný vyjádřil k obraně žalobce, že může vznášet námitky jakékoliv a kdykoliv, protože neplatí zásada koncentrace, a s odkazem na ust. § 89 odst. 2 a odst. 4 správního řádu uzavřel, že z dikce uvedených ustanovení vyplývá, že co lze uplatnit před orgánem I. stupně, nelze již uplatnit před orgánem odvolací (ve smyslu „nové skutečnosti a důkazy“).

Z uvedeného plyne, že žalobce uplatnil v protokolu ze dne 16.3.2010 první námitku shora (nebylo mu *zřejmé, na základě čeho učinil správní orgán závěr, že prostora v tomto bodu uvedená, tedy sklad v přízemí budovy (nijak blíže specifikované) je součástí provozovny držitele zbrojní licence*). Tuto námitku vypořádal již orgán I.stupně, který svůj závěr nepostavil toliko na tom, že při kontrole ani v námitkách proti protokolu z kontroly žalobce sám nezpochybňoval, že sklad střeliva je stručně řečeno „jeho podnikatelským prostorem“, ale i na zjištění z kontrolního protokolu plynoucích, že sklad byl ve fyzické dispozici žalobce a ke střelivu v něm měl neomezený přístup. Žalobce v odvolání pouze odkázal na tvrzení v protokolu z 16.3.2010, aniž by jakkoli závěry orgánu I. stupně co do skutkových zjištění zpochybnil, skutečnost, že se žalovaný k odkazu na námitku v protokolu blíže nevyjádřil, a aproboval závěr o porušení povinnosti žalobce dle skutkových zjištění, není vadou, která by

mohla vést ke zrušení rozhodnutí, zvláště pak, když žalobce v odvolání ani v žalobě nijak konkrétně závěr orgánu I. stupně nenapadá. Za kontrolovanou osobu jednali v rámci kontroly M.Ř. nebo Ing. D.Ř., který podepsal protokol o výsledku kontroly, oba jsou statutárními zástupci společnosti (žalobce). Žalobce kontrolním orgánům zpřístupnil sklad střeliva, netvrdil, že tento prostor nepatří kontrolovanému subjektu a není prostorem, v němž provozuje tento subjekt svoji činnost, a dokonce předkládal těmto orgánům, k doložení toho, že dveře do tohoto prostoru odpovídají bezpečnostním požadavkům, důkazy (certifikát shody ze dne 30.9.2002 na bezpečnostní vložku FAB, k zámkům na těchto dveřích, které jsou samostatným vchodem do tohoto skladu). Nelze pak rozumně předpokládat, že kontrolovaná osoba nevyužije právo podat námitky proti kontrolnímu protokolu za situace, kdy se v návaznosti na zjištěné množství střeliva „ze skladu kontrolované osoby“ a zajištění střeliva (bod 3.3 protokolu o výsledku kontroly) současně jako osoba kontrolovaná brání tím, že vlastníkem střeliva je nikoli společnost žalobce, ale právě Ing. D.Ř., tj. její statutární zástupce.

S dalšími námitkami vznesenými v odvolání (zda platí „zásada koncentrace“, a zda jsou dostatečná zjištění ohledně odolnosti dveří) se žalovaný v rozhodnutí vypořádal způsobem shora uvedeným. Žalobce v žalobě procesní závěr žalovaného nezpochybnuje, toliko obecně tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s žádnou z námitek. Na takto obecně uvedenou argumentaci žalobního bodu soud nemůže vejít, neboť mu přísluší přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu v žalobě vymezeném, tzn. v rozsahu skutkových a právních důvodů, v nichž žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí, nikoli vyhledávat ve vztahu k jaké odvolací námitce a v jakém rozsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí obstát může či nikoli. Pro úplnost soud proto dodává, že již z protokolu o výsledku kontroly vyplývalo, že dveře do skladu jsou „oplechované“ se zámky s vložkou FAB (k níž byl předložen certifikát na bezpečnostní tř. 4), žalobce nikdy netvrdil, tím méně doložil, že jde o „trezorové dveře“ nebo „celoocelové dveře“ splňující požadavky § 3 nařízení vlády a nečiní tak, ani v podané žalobě.

K bodu IV. k výroku 2) napadeného rozhodnutí:

Žalobce předně poukazuje v tomto bodě na používání pojmů „černý lovecký prach“ a „černý prach“ a tvrdí, že pokud nařízení vlády užívá pojem „černý lovecký prach“ nikoli „černý prach“ v § 1, tak nelze podle tohoto nařízení řešit situaci, kdy při kontrole správní orgán zjistil 21kg černého prachu. Tato námitka není důvodná. Nařízení vlády sice v označení názvu i v § 1 užívá pojem „černý lovecký prach“, a souhrnně s bezdýmným prachem a zápalkami pak užívá pro zákonnou zkratku „látky a předměty“, v ust. § 5 pak pro tyto látky a předměty stanoví podmínky skladování, přechovávání a zacházení s nimi a v ust. § 5 odst. 2 pak stanoví, že „Látky a předměty určené k prodeji lze v bytových domech a stavebách pro obchod přechovávat pouze v prostorách a v množství, které nepřevyšuje váhu či počet, uvedený v příloze k tomuto nařízení. Příloha tohoto nařízení užívá v názvu pojem „černý prach“, tak i v tabulce látky a předměty člení do 4 skupin: „černý prach“, „bezdýmný prach“, „Zápalky pro pistolové a kulové náboje a „Zápalky pro brokové náboje“. Je zjevné, že i nařízení vlády/viz i poznámky pod touto tabulkou/ užívá pojem „černý lovecký prach“ a „černý prach“. Námitku žalobce soud proto neshledal důvodnou, shledává ji účelovou, neboť rovněž protokol o výsledku kontroly(bod 4. str. 6) uvádí „skladování černého loveckého prachu“, v tabulce stran množství uvádí „černý prach“, tedy reflektuje způsob označení zvolený nařízením vlády. Žalovaný k této námitce (str. 10 rozhodnutí) uvedl, že pro potřeby aplikace nařízení vlády jde o vyjádření pro látku nebo předmět zastupitelné, lišící se jen chemickým složením, jde však o černý prach. Vzhledem k shora uvedenému nemůže mít toto konstatování vliv na zákonnost a věcnou správnost rozhodnutí ani zkrátit žalobce v jeho právech.

Žalobce dále namítl, že oproti správnímu orgánu I. stupně žalovaný hodnotí množství kontrolovaných látek a předmětů z pohledu dovolených množství ve stavbě pro obchod a tento úhel pohledu se měl projevit i v rozdílné výši uložené sankce.

Soud k tomuto odkazuje na závěry vyslovené žalovaným v napadeném rozhodnutí na str. 9-10, kde žalovaný přehodnotil závěry z protokolu o výsledku kontroly, který vycházel z toho, že jde o bytový dům. Žalovaný pro tento závěr neshledal oporu, rozhodnutí I. stupně shledal v tomto bodě nepřezkoumatelným (a námitku žalobce úspěšnou) a dospěl pak k závěru, že porušení zákona nebylo potvrzeno v celém rozsahu, ale u černého prachu došlo k překročení o 6kg a u zápalek pro pistolové a kulové náboje o 1.550kusů, u bezdýmného prachu nebylo množství překročeno, pokud by šlo pro stavbu pro obchod. Posoudil tak rozsah porušení zákona ve prospěch žalobce, nicméně i tak celkové množství takto vymezeného množství látek a předmětů v držení žalobce shledal v případě výbuchu schopným způsobit značné škody na majetku a ohrozit i zdraví a životy osob v okolí. Ke změně výše uložené sankce však nepřistoupil. V rozhodnutí žalovaného nelze shledat úvahu o stanovení výše sankce, která by konkrétně směřovala k vyjádřené změně rozsahu porušení povinnosti ve výroku 2) napadeného rozhodnutí oproti bodu f) výroku I. stupně. Žalovaný na str. 11, z části 12 a z části 13 a 14 jednak vytkl orgánu I, stupně určité formulace použité jím při hodnocení hledisek pro stanovení výše sankce, sám pak toliko uzavřel, že přestože došlo ohledně dvou porušení zákona k zastavení řízení, výše pokuty změněna nebyla, protože společenská nebezpečnost porušení zákona o zbraních společností, za která byla shledána odpovědnou, její výši plně odůvodňují, a to jejich rozsahem i obsahem, výše tak odpovídá rozsahu porušení zákona o zbraních, kterého se odvolatel dopustil. „Nutno uvést, že jednání společnosti, kterým byl porušen zákon o zbraních, vykazuje vysoký stupeň společenské nebezpečnosti, a to nezabezpečením zbraní, střeliva i nevedením příslušných evidencí jak zbraní, tak střeliva. jednání porušujícího zákon o zbraních se dopouští opakovaně a ohledně zabezpečení provozovny i trvale, byla za něj postihována, avšak bez jakéhokoliv zjednání nápravy“.

V rozhodnutí tak absentuje konkrétní důvod, pro který žalovaný neshledal při úvaze o výši pokuty do této promítnout změnu ve prospěch žalobce v rozsahu porušení zákonných povinností vymezených výrokem 2), resp. uvedenou v odůvodnění. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat konstatování, že „celkové množství černého prachu a zápalek pro pistolové a kulové náboje v držení společnosti by bylo v případě výbuchu schopno způsobit značné škody na majetku, i ohrozit zdraví a životy osob v okolí“, ani závěrečné celkové obecné zdůvodnění opírající se o společenskou nebezpečnost jednání žalobce, nedošlo-li k hodnocení jednotlivých hledisek dle § 77 odst. 2 zákona o zbraních. Soud proto tuto dílčí námitku shledal důvodnou.

V posledním odstavci k tomuto bodu žalobce namítá, že se správní orgán prvního stupně nezabýval otázkou, zda skutečně všechna zjištěná množství kontrolovaných látek byla určena k prodeji, z obsahu protokolu o výsledku kontroly ze dne 21.9.2009 to podle žalobce nevyplývá, a tento nedostatek nenapravit ani žalovaný.

Soud tuto námitku považuje za účelovou. Z protokolu o výsledku kontroly/ bod 4. str.6/ vyplývá, že „v místnosti (prodejně), která oddělovala prostor pro zákazníky od dílny kontrolované osoby se nacházel sklad zbraní a střeliva. Kontrolní skupina provedla fyzickou kontrolu zde uloženého střeliva. V tomto skladu se nacházelo cca 14.570ks střeliva a přímo na prodejně cca 7.500ks střeliva. Kromě brokových a kulových nábojů zde kontrolovaná osoba

ukládala černý lovecký prach a bezdýmný prach a zápalky v celkovém množství (viz tabulka).“ V tomto protokolu bylo toto jednání kvalifikováno jako porušení § 39 odst. 1 písm.g) zákona o zbraních s odkazem na Přílohu nařízení vlády. V námitkách proti protokolu nebyl bod 4. napaden, v protokolu ze dne 16.3.2010 při ústním jednání k bodu 8 Oznámení žalobce takovouto námitku také nevznese, stejně tak nebyla k tomuto bodu uplatněna v odvolání. Žalobce tak nikdy netvrdil, a netvrdí ani v žalobě (a tím méně dokládá), že by a jaké množství z množství látek zjištěných bylo určeno k jinému účelu než k prodeji a k jakému. Ani orgán I. stupně, ani žalovaný, vzhledem ke kontrolnímu zjištění v provozovně žalobce nijak v tomto směru nerozporovanému, neměli důvod pochybovat o tom, že je uvedené množství látek určeno k prodeji.

Soud z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, která sestává z částky za zaplacený soudní poplatek ve výši 2000,-Kč a náhrady za zastoupení, a to za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) po 2.100,-Kč a 2x režijní paušál po 300,-Kč, kdy tato náhrada je zvýšena o příslušnou částku DPH (21%), celkem tak žalobci přiznal soud náhradu ve výši 7.808,-Kč (vše dle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v rozhodném znění).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. srpna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu